

Zpívající strom

aneb

Příběh chlapce a stromu

Aneta Matoušková

Kdysi dávno, velmi dávno, v časech, kdy ještě větry voněly tajemnem a noc byla jenom stínem dne, kdy hrdinové byli ti, kteří vytrvali, a zbabělci ti, kteří druhé uráželi, stála v horách vesnice. Malá, zapomenutá okolním světem... Zdánlivě nezajímavá. Spíše shluk stavení rozestých po horských lukách než vesnice. Avšak zdejší vesničané měli něco, co nikde jinde v širém světě nebylo k nalezení.

Na kopečku severně nad říčkou protékající plání rostl od pradávna strom – jeřáb. Pamatují ho tam už praprababičky dnešních babiček a možná ještě generace před nimi. Sám o sobě to byl obyčejný strom, jakých je po slatích roztroušeno desítky, nebýt jedné dávné, prazvláštní události.

Kdysi dávno za první jarní bouře, té nejprudší a nejsilnější, jakou si hory pamatují, do toho jeřábu udeřil blesk. Vytvořil v něm soustavu dutin a komor, všelijak na sebe navazujících a proplétajících se v nekonečné bludiště. A když se pak na jaře a na podzim přihnaly jarní a podzimní větry a pronikly do dutin v kmeni a větvích stromu, začal strom vydávat jakési zvláštní melodie, které se linuly krajem. Tož dali vesničtí stromu jméno a nikdo mu už neřekl jinak nežli Zpívající strom.

Ale nic netrvá věčně. Tak jako voda, co se prohnala říčkou dole mezi kopci a odnesla s sebou do údolí rašelinné bahno, tak jako generace lidí mizející v čase a jako ptáci opouštějící nenávratně stín jeho listí i strom stárnul. Avšak jedna tradice zůstala. Každou jarní a podzimní rovnodennost se obyvatelé vísky vydávali na pláně poslouchat Zpívající strom.

Byl parný letní den. Slunce svými paprsky štípalo do tváří a z vesničky se vyřítil rychlým během chlapec. Jeho kroky ho nesly dál, až uřícený padl do stínu Zpívajícího stromu. Skrýváje svou tvář před všetečným sluncem usnul ve stínu kmene. Nenechavý letní vánek chladil příjemně jeho tvář a cuchal mu vlasy, když tu náhle zesílil. Právě v okamžiku, kdy se toulal duchem kdesi v dálavách, ho ze sladkého snu probralo jakési lupnutí a na jeho břicho přistálo cosi tvrdého. Vyděšeně procitl ze sna a pohlédl na své břicho. Ležela na něm alespoň metr dlouhá, mohutná suchá větev. S tlukoucím srdcem vzhlédl. Mráz mu přeběhl po zádech. Polovina stromu byla téměř celá suchá, jen na některých z větví se ještě drželo listí, ostatní byly rozlámané. Kmen byl porostlý choroši a jinými houbami a stíny suchých větví se jako ruce smrti sáply po nebi. Najednou mu došlo, že strom umírá. Že tu nebude věčně. Všichni vesničané včetně něj pořád viděli mladý, silný strom, ale Zpívající strom už to nebyl... Byl starší, mnohem starší. A pomalu, ale jistě odcházel z tohoto světa. Chlapec si uvědomil, jak letí čas. Nic není věčné. Nic! Ale něco jej přece jenom napadlo.

Vzal větev domů a vyřezal si z ní píšťalu. Sedával pak dlouhé dny a noci pod stromem a učil se na ní hrát písňě stromu. A když pak strom za pár let úplně seschl a přestal zpívat, sedával chlapec s píšťalou pod ním, svým učitelem, a větry jeho melodie roznášely širým krajem jako po mnoho let předtím písňě stromu. Věděl, že Zpívající strom se z něj nestane. Nikdy jím nebude zván, ale může dělat to, co se od něj naučil. Hrát. Převzal práci Zpívajícího stromu a pokračoval v ní. A už jako malý kluk, když upíral svoje oči do krvavých slunečních západů, věděl, že i on, až i jeho slunce se nachýlí k obzoru, předá svoji píšťalu a um dalšímu, aby dál mohli pospolu sedat lidé ze vsi a poslouchat bezeslovné nápěvy stromu a hledat v nich příběhy dob minulých...

A možná právě to chtěl strom lidi naučit. Tu jednu smutnou pravdu, že nic netrvá věčně. Ale také že dobré věci se zachovají. Protože vždycky někdo jejich správnost pozná a uloží ji hluboko v srdci – jako chlapec od Zpívajícího stromu. A vítr s melodií v patách odvál od stromu dál, do jiných končin a krajů i mě, každého z nás. Stejně jako onen chlapec se každý z nás může zasloužit o to, aby to hezké nikdy neskončilo. Což není těžké, ale jen pro lidi, jejichž oči a srdce jsou otevřená.

A větry se tam v těch horách honí dál a dál. A kdo bude hledat, možná jednou v životě narazí na Zpívající strom, nebo alespoň na jeho chlapce.